

Oändligt, blånande hav

Jag har förrrat mig ut på ett oändligt, blånande hav som täcker marken under ståtliga, slätstammiga bokträd. Hur mjukt och försiktigt jag än prövar att sätta ned fötterna blir det ändå oundvikligt att några av dessa småklockor pressas ned hårt och ovärdigt mot den kalla marken.

Så händer något oväntat; foten trampar snett i ett dolt sorkhål och vilt fåktande tappar jag all balans och faller.

Jag lyfter försiktigt upp huvudet där jag ligger, förvånad och omtumlad; runtom skimrar ett blålysande scillahav och med vågtopparna just i min ögonhöjd.

Måtte dessa stackars små spröda stjärnor ändå förmå resa sig på nytt efter denna min monumentalt mänskliga klumpighet.

